

A Fallabda Interjú 2013

(NŐK LAPJA • 11 2013734 AUGUSZTUS 21.)

XXXX egy ideig cikázik a lakásban, muszáj még ma összepakolnia, mentetgetőzik, holnap elutaznak hármásban nyaralni a gyerekekkel. Majd egy idő után belátja, hogy nem menekülhet a kérdéseim elől, és kevés meggyőződéssel lehuppan velem szemben. A szemében apró kis szikrák, hol a bizalmatlanságról, hol a megnyílás vágyáról árulkodnak. Végül az utóbbi mellett dönt...

- Hogy érzed magad „az emberélet útjának felén”?
- „Egy nagy sötétlő erdőbejutottam” - nevet fel alig érezhető keserűséggel a hangjában. - De szerencsére már látom a kiutat! Számomra egyébként nem a harmincötödik, hanem a harmincadik születésnapom volt a vízváltó. Mindig azt hallottam édesanyámtól, hogy egy nő akkor lép a virágkorába, és velem pontosan ez történt. Addigra tisztába jöttem az értékeimmel, magabiztosabb lettem nőként, anyaként, és nagyjából tudtam már, mit akarok az élettől. És ez azóta egyre világosabb lesz.
- Valóban, harmincéves korodra szinte mindent elértél. Húszévesen ismertelek meg a Jó reggelt, Magyarország! című műsor vezetőjeként, nemsokára megszületett a fiad, majd a lányod, és huszonkilenc esztendősen csak egy hajszál választott el attól, hogy kormány-szóvivővé válj. Ki mondhat ilyen rövid időn belül ekkora karriert magának?
- Igazad van, túl korán jött minden az életemben. Fel sem tudtam dolgozni. Tizenhét évesen már modellkedtem, szinkrontolmácsoltam, eltartottam magam. Aztán jött a televíziózás, amiről álmodni sem mertem. Az MTV-ben fedeztek fel, és én csak másfél év múlva igazoltam át a TV2-höz, annyira hálás voltam a közszolgálati televíziónak. A kereskedelmi tévéknél demokratikus légkör uralkodott, mindenkit a teljesítménye alapján ítélték meg, és én ettől szárnyakat kaptam. Különösen, amikor a Hírigazgatóság meghívott a Tényékbe dolgozni! Híján voltak gazdasági szakembereknek, és én Közgazdaságtudományi Egyetemem végeztem. Aztán elkezdtem jogot tanulni, mert úgy éreztem, hiányzik a munkámhoz. Mivel rendkívül jó a teherbírásom -néha magam is meglepődöm rajta -, előfordult, hogy hét napból hetet végigdolgoztam.

- Kinek akartál ennyire megfelelni?

- Sokáig tagadtam, hogy bárkinek is, aztán volt édesapámmal egy beszélgetésem, ami sírásba torkollott... Nagyon szeret engem, és számomra is mindig ő volt a min-denség. De nehogy azt hidd, hogy a szüleim bármilyen nyomást gyakoroltak rám! Ellenkezőleg, mindig azt mesélik, hogy mentem magamtól is előre, úgy tanultam, akár egy kisangyal. Tanulmányi versenyt I nyertem, aztán különböző ösztön- I díjakat, és közben kiválóan sportoltam. Nem volt nyomás, én mégisl meg akartam felelni. Még csak azt sem lehet mondani, hogy első gyerek lévén tudat alatt sokat vártak el tőlem, hiszen van egy bátyám. **Képzelheted, mekkora teher lehetett neki egy olyan erős egyéniség mellett felnőni, mint amilyen én vagyok!** Hiszen folyton én voltam a középpontban. A lányommal, Tamaróval ugyanez a helyzet. Egész lényével rám telepszik, vigyáznom kell, hogy a fiannak, Benedeknek is jusson belőlem valami. Ma már tudatosan törekszem rá, hogy az általam hozott sémát megtörjem, és ők ne éljék át ugyanezt egymással.

- Ha jól sejtem, az apamintádát is megpróbáltad átírni...

- Mindig édesapámat és persze az ő ellentétét is kerestem a kapcsolataimban. Aztán beleszerettem egy erős, határozott férfiba, aki egész máshonnan jött, más puttonnyal érkezett. Nekem viszont szinte eszelősen a szemem előtt lebegett egy családmodell. Mindent megtettem, hogy megvalósuljon, hogy az általam megálmodott harmonikus, szeretetten légkörben nevelhessem fel a gyerekeimet. Nem abban a formában sikerült... Nem vettem figyelembe, mennyire különbözőek is vagyunk, nem vettem figyelembe a valóságot, pedig mind a ketten ugyanazt akartuk. Életem legszörnyűbb napja lesz, amikor a bíróság kimondja a válást.

- **Máig nem térek magamhoz a döbbenettől. Egyik percben még ott van a képernyőn az a gyönyörű, okos nő, akinek minden mozdulata eleganciát és tartást sugároz, a másikban meg kiderül róla, hogy bántalmazó párkapcsolatban él. Hogy tudtad évekig eltitkolni?**

- Borzasztó önfegyelmel. Mindig is zárkózott típus voltam, soha senkinek a nyakába nem zúdítottam a problémáimat. Inkább én kérdezek másoktól. A közvetlen környezetem persze sejtette, hogy valami nincs rendjén, hiszen néha látszólag minden ok nélkül elbögtem magam. És akadtak közeli barátok, akik viszont mindent tudtak rólam. Biztattak, hogy ne tőrjek tovább, lépjek ki a házasságból, de képtelen voltam megtenni. Annyira hittem magamban, a szerelmünkben és abban, hogy ezt is meg tudom oldani! Másfél évvel ezelőtt érkezett egy pont, amikor úgy döntöttem:

mindent meg fogok tenni annak érdekében, hogy ezt a családot fenntartsam. Még annál is többet. Rimánkodtam és esdekeltem a szeretetért. Minél jobban, annál kevésbé kaptam meg. Ma már tudom, hogy ennek így kellett lennie. Pont az eszelős akarásommal váltottam ki az akaratom ellenkezőjét. Végül egy helyzet adott alkalmát az elköltözésre. Édesanyá-mékhöz mentem a gyerekekkel.

- **Megbocsátottál már magadnak?**

Meg. De ami még ennél is fontosabb, mi ketten a férjemmel megbocsátottunk egymásnak!

És nagyon megkönnyebbültünk tőle. Nem volt annál nagyobb döbbenet, mint amikor azt láttam, hogy a gyerekek szívéről ettől óriási kő esik le. És én addig azt hittem, hogy nagyobb sérülések nélkül átvészelték a viszontagságokat! Egyvalamivel nem számoltam: nem csak velem, az édesapjukkal is szolidárisak voltak. Most bármikor bármelyikünkkel lehetnek, bármiről beszámolhatnak, és felszabadultak attól, hogy látják, mi jóban vagyunk... Be kellett látnom, hogy nem tudok a gyerekeim anyja és apja is lenni egy személyben. Nem vagyok mindenre képes.

- Belátni a gyengeségeinket a legnagyobb bátorság!

- **Az. Sokáig képtelen voltam megbocsátani magamnak a hibáimat. Minden téren tökéletesre törekedtem. Tudom, hogy sokakat irritáltam ezzel. Hogy érzéketlen törtetőnek gondoltak. Aztán jöttek a gondok, a bajok, a sok bántás, és én azt hittem, ha megpróbálok mindenkinek megfelelni, majd biztosan nem fognak**

Arra végképp nem tudtam figyelni, hogy nekem, XXXX valójában mire is lenne szükségem... Most már jobb. Végre el merem engedni a dolgokat. Merek hibázni, és hagyom, hogy mások is hibázzanak. Ez pedig a legnagyobb önfeloldozó boldogság is egyben! Végre ember vagyok, végre Nő vagyok.

- **Két évvel ezelőtt olvastam veled egy interjút, amiben elárultad, hogy sírva fakadtál, amikor hosszú idő után újra röplabdát tartót játszottál a kezeddel.**

- **Hogy csak pattogtattad a falhoz, és közben dőltek a könnyeid..**

- El is kezdtem utána újra edzeni. Hiányzott. A sportban minden fekete-fehér, az ember teljesít, hajt, aztán örül a megérdemelt győzelemnek. Az élet sajnos nem minden esetben ilyen.

- Számíthattál megértésre otthon? Nagy szükséged lehetett rá.

- **Nem. De nem is ez a lényeg. Szeretném, ha az a sok nő, akivel beszélgettem az**

elmúlt év során, nem hagyná, hogy a férje leépítse az önbecsülését. Nekem egy évembe telt, amíg újra össze tudtam gyúrni magam, de talán még mindig nem vagyok a végén. Az c tapasztalataikból is kiindulva láttam meg, hogy van ennek a csúnya játszmának egy dinamikája. Először csak szóval bántalmaznak leépítik a baráti körödet, elidege-nítenek a szüléidtől, a szeretteidtől, és szépen lassan belekényszerítenek egy lefelé tartó spirálba, aminek a teljes megsemmisülés a vége, de a legszörnyűbb, hogy a végén már semminek és senkinek érzed magad. Ez a folyamat ugyanakkor mindig mind a két fél hibája. Az enyém is volt! Én is rengeteget hibáztam! És borzasztó, hogy ennyi évnek el kellett telnie ahhoz, hogy bölcsebbek legyünk. Ebből a spirálból pedig óriási erő kell, hogy kiszállj. Azt üzenem a nőknek: soha, egy percre se alázkodjanak meg a párkapcsolatukban! Nem szabad elveszíteni az önbecsülésünket! Áldozattá nem csak válunk, áldozattá tesszük is magunkat. Igazából akkor állunk készen egy párkapcsolatra, amikor tisztában vagyunk önmagunkkal, és abból nem engedünk. Én nem hibáztatok senkit, hiszen én sem álltam készen, és én sem voltam az, aki elvárások nélkül, tiszta szeretettel tudtam volna szeretni a férjemet. Úgy, ahogy azt ma teszem.

Nehéz évek állnak mögötted. Hogyan tovább?

- Körülbelül két hónapja lettem jobban. Addig maga volt a pokol, harc a túlélésért nap mint nap. De képzeld, egyik reggel arra ébredtem, hogy a belső erő, amit előző nap megtalálni véltem, velem maradt. Ez persze tudatos munkának köszönhető. Hónapokig keményer dolgoztam magamon. Egy coach, vagyis lelki tréner segít az önismereti utamon, akinek a módszereiben megbízom, és a meditáció. Az életemnek ezt a fejezetét töb-bé-kevésbé lezártam. Új dolgok várnak rám, és már azt is sejtem, mifélek...

